

קטלוג התערוכה

את.ה ואני והרוח

מפגשים במרחב שבין טקסט לתמונה

אוצרות: ליאורה לוי ועידית לבבי גבאי

היוצרים המשתתפים:

עידית לבבי גבאי - יעל גלזברמן
ענת שרון בלייס - רחל נמש
צפנת בן דוד - זיוה בן ערב
שלומי ללוש - משה ב. יצחקי
שני ברוך זקס - שרון שמע עמר

אלנתן מיה - נעה הגלעדי
בכל סרלזאי - אן בן-אור
יוסף עוזר - דליה כתב אריאלי
ליאורה לוי - רבקה מרים
מוריה אשכנזי - רוני אלדד
נעה רז מלמד - נורית זרחי

הפתיחה ביום שישי ח' אלול תשפ"ג, 25.8.23 בשעה 11.00
בגלריה אורייתא, גני טל 16 בהושעיה

נשמח בבואך

בתערוכה זו בקשנו להרחיב מבט ולהתבונן במרחב הנפתח בין טקסט לתמונה. זאת מתוך הבנתנו שתרבות היא הצעה פתוחה למפגש ושיח, מפגש בין דומים ושונים, מפגש בו רוח האדם בהתגלויותיה מרחיבה תדיר את גבולותיה. בקשנו לעורר דיאלוג חי בין יוצרים.ות בשפת המלים ליוצרים.ות בשפת הצורות והצבעים. כדרך של תערוכות מסוג זה לא בחרנו יצירות אלא בחרנו אנשים. בחרנו יוצרים.ות אליהם פנינו להציע ולחשוף בפנינו קשרים סמויים וגלויים שהם מקיימים, או שהיו רוצים לקיים, עם יוצרים.ות מהמדיה האחרת. לא היינו בטוחות לאן יקח אותנו 'מסע' הכנת תערוכה זו שתחילתו ברצון לקיים דיאלוג והכרות קרובה בינינו. וכך הצטרפנו גם אנחנו למעגל השיח והתצוגה בתערוכה זו.

כותב הסופר ס.זהר 1: "שעת ההומניסטיקה היא אפשרות לשעת פגישה יפה לאדם אחד עם פרפור דיבורו של אדם אחר, ברגע של קשב. רגע שאם יודעים כמוהו, לא מוותרים עוד עליו ולא חדלים עוד מחפש אותו, תמיד."

בתערוכה אחד עשר מפגשים בין טקסט/שיר לתמונה, אחד עשר מפגשים בין משוררת לאמן.ית פלסטית. כל מפגש ביחודיותו - במופעיו ובתכניו המהדהדים ופועמים בו.

המשורר יוסף עוזר כתב לנו: "לאדם היוצר, היצירה היא בבחינת פיקוח נפש"

על רקע הימים הסוערים העוברים על החברה בישראל חשוב לנו לעורר ולהאיר מפגשים אנושיים, קשובים וחשופים אלה. לזמן מפגש בחלל הגלריה בין קרובים ורחוקים, בין **"אתה ואני והרוח"**.

* שם התערוכה נגזר משירו של יורם טהר לב

1. מתוך: ס. זהר, טיבה של הדעת ההומניסטית והסכנות האורבות לה מצד "המדעיות", מאמר בספר "כל שצריך להיות אדם" אנתולוגיה בעריכת נמרוד אלוני, הוצ' מכון מופ"ת והקיבוץ המאוחד 2005

בתערוכה זו שנפתחה לקהל ב_25.8.23 (כחודש וחצי לפני המלחמה) בקשנו להרחיב מבט ולהתבונן במרחב הנפתח בין טקסט לתמונה. זאת מתוך הבנתנו שתרבות היא הצעה פתוחה למפגש ושיח, מפגש בין דומים ושוונים, מפגש בו רוח האדם בהתגלויותיה מרחיבה תדיר את גבולותיה. בקשנו לעורר דיאלוג חי בין יוצרים.ות בשפת המלים ליוצרים.ות בשפת הצורות והצבעים. כדרכן של תערוכות מסוג זה לא בחרנו יצירות אלא בחרנו אנשים. בחרנו יוצרים.ות אליהם פנינו להציע ולחשוף בפנינו קשרים סמויים וגלויים שהם מקיימים, או שהיו רוצים לקיים, עם יוצרים.ות מהמדיה האחרת. לא היינו בטוחות לאן יקח אותנו 'מסע' הכנת תערוכה זו שתחילתו ברצון לקיים דיאלוג והכרות קרובה בינינו. וכך הצטרפנו גם אנחנו למעגל השיח והתצוגה בתערוכה זו.

כותב הסופר ס.יזהר 1: "שעת ההומניסטיקה היא אפשרות לשעת פגישה יפה לאדם אחד עם פרפור דיבורו של אדם אחר, ברגע של קשב. רגע שאם יודעים כמוהו, לא מוותרים עוד עליו ולא חדלים עוד מחפש אותו, תמיד."

בתערוכה אחד עשר מפגשים בין טקסט/שיר לתמונה, אחד עשר מפגשים בין משוררת לאמן.ית פלסטית. כל מפגש ביחודיותו - במופעיו ובתכניו המהדהדים ופועמים בו.

המשורר יוסף עוזר כתב לנו: "לאדם היוצר, היצירה היא בבחינת פיקוח נפש"

על רקע הימים הסוערים שעברו ועוברים על החברה בישראל בזמן זה חשוב לנו לא לוותר והמשיך ולקיים חיי תרבות ורוח גם בעת מלחמה. חשוב לנו להמשיך לעורר ולהאיר מפגשים אנושיים, קשובים וחשופים, בין קרובים ורחוקים, בין **"אתה ואני והרוח"**.

* שם התערוכה נגזר משירו של יורם טהר לב

1. מתוך: ס. יזהר, טיבה של הדעת ההומניסטית והסכנות האורבות לה מצד "המדעיות", מאמר בספר "כל שצריך להיות אדם" אנתולוגיה בעריכת נמרוד אלוני, הוצ' מכון מופ"ת והקיבוץ המאוחד 2005

המשתתפים.ות והמפגשים בתערוכה (ע"פ א-ב) :

אלנתן מיה - נעה הגלעדי

בכל סרלואי - אן בן-אור

יוסף עוזר - דליה כתב אריאלי

ליאורה לוי - רבקה מרים

מוריה אשכנזי - רוני אלדד

נעה רז מלמד - נורית זרחי

עידית לבבי גבאי - יעל גלוברמן

ענת שרון בלייס - רחל נמש

צפנת בן דוד - זיוה בן ערב

שלומי ללוש - משה ב. יצחקי

שני ברוך זקס - שרון שמע עמר

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

נועה הגלעדי, מתוך הסדרה: אל קו השבר, 2014,
דיו ועפרון על נייר, 25X50 ס"מ

אלנתן מיה

לפגוש תהום

אֶפְשָׁר לְלַכֵּת בְּמִישׁוֹר
לִפְגֹּשׁ תְּהוֹם, לְרַדֵּת
אוֹ לִפְלֵ,
לְשֵׁבֶת בְּתוֹכָהּ עִם הַסִּיסִים.
גַּם עֲלֵיהֶם נִגְזַר לְנוֹעַ עִם
הָרוּחַ
יָמִים שְׁלֵמִים בְּלִי רִגַע מְנוּחָה.
אֲבָל לְשֵׁבֶת,
אֶת מְבִינָהּ, וְלִהְיוֹת שׁוֹבֵב
לְצִלִּילִים וְלִתְנוּעָה.

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

אן בן-אור, כנפיים שקופות, 2021, צבע שמן על עץ, 29X39 ס"מ

בכל סרלואי

מתוך המחזור: כל הרסיסים

7

אני מנסה לפתח חלון,
אתה עושה אותו ללבנים.
כשכנפי נקעו את הקירות
נגחת באבן ואמרת: חלון

8

ברוח הדק שבינינו
מלהטת פתחה של גיהנם

9

אני יוצאת כצאת העבדים,
ללא מחסה לבד מעשר אצבעותי.

10

לעבדו בכל לבדך
ובצאת נפשך

שבת. גיהנם אינו נח
מעין עולם הזה.

11

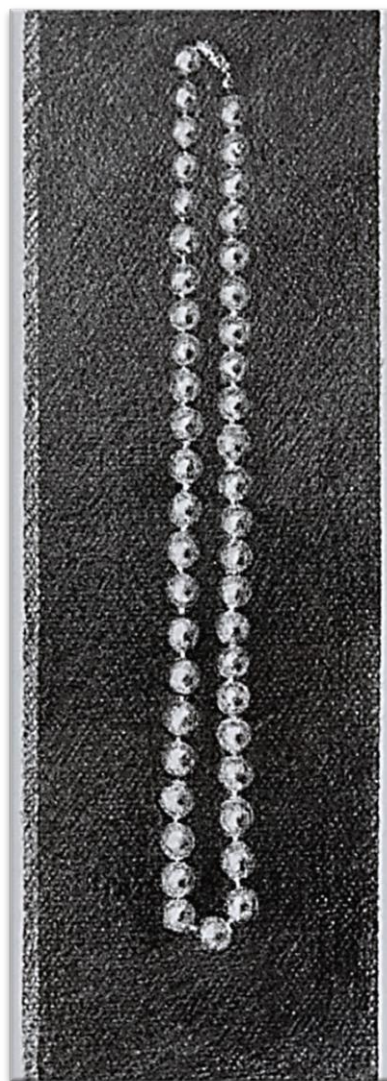
אני נבנית מכאבים קטנים כמו הזרם מחלוקי
הנחל.

מכירה את קולי מחדש
צרוך משתיקה, מלא מצער

מתוך: "סכין שלופה האור", הקיבוץ המאוחד, ריתמוס,
2016

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

דליה כתב אריאלי, שרשרת פנינים, 2023

הדפס סיאנוטייפ ועפרון על נייר 58X25 ס"מ
(בעקבות רישום עפרון על נייר מ 1999)

יוסף עוזר

צואר

מכאן יוצאים קולותיו של אדם:
שיר - שר ילד בארגז החול
טרם הבין את סוד קץ הצחוק.

מהענק הזה היה צואר אמי
משמיע לי קולות שיר ערש

אבי השמיע קטר
ואיך עושה חתול
ופעמון מכונית חלקת הקרח

קול אמי עטור פנינים
אבי מקדש, מזמר.
גרוני יוצא ריקם

בענק הפנינים אני צולל
אל אוקינוס
לשלות צדפה של מחנק

מתוך "נשיקת מכחול", הוצאת משיב הרוח, 2014

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

רבקה מרים

צל האותיות

צל האותיות, אמרת, לא מוטל מגופן.
אף לא צל המלאך. ולא צל השׁרף. ולא צל
האופן.
גם לא צל הלבן. ולא צל הכחל.
אף צלך שׁלך, אמרת, לא מוטל מגופך
הוא מופק מהרגע שבו הקדש הופך חל
ובו החל שוב לקדש הופך.

ליאורה לוי, 'ואבן- זו אות' 2022,
טכניקה מעורבת 30X25 ס"מ

מתוך: "צל השלם", הוצאת כרמל, 2013

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

רוני אלדד

רשתות

מישהו פעם נתן להן שמות, והשמות הם
מעוטים את האויר והאויר
לופת לאט את הפלומה, הן לא עונות והאויר
חוזר רפוי, נקוב, אל בטן צחוקם של המבקרים

הן שוב רוכנות קדימה,
אל אין השתקפותן ביבש קרקעית
והברכה, היא מוליכה אותן, היא
משכיחה במעגלים ריקים
הרים ועמקים, ריח חלב

מישהו מוציא עכשו שקית,
מושיט לפיהן פרי רקוב
סביבו המבקרים כבר מתקבצים לראות
אולי ינשף הפרא את ראשי האצבעות,

אויר נקוב, זבובים על פרותן, על לשונן,
אחד המבקרים קורא בקול מהנייד מהי תוחלת
חייהן,

ולרגע זה נראה כאלו בפרוה לבן נשבר כאלו
הדמעות בעיניהן, אבל הן לא בוכות, הן גועות

וגם הלילה בפנת החי כוכבים יזהרו ברשתות

מוריה אשכנזי, יזהרו ברשתות, 2023
טכניקה מעורבת, 48X32 ס"מ ~

מתוך הספר 'יממה' הוצאת פרדס, 2023

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

נורית זרחי

בלוז לתינוקות נולדים

ככה בשקט בשקט
בעינים עצומות, נושרים התינוקות לעולם.
כמו גרגרי גשם, בחשך, מכף יד ענקית
לתוף אבובים, אהל עכביש, תפוח קר.

שקט בעולם, בתאי כורות שקופים התינוקות ישנים
ומזרים לבקר, בעינים כחלחלות מחשך
מגששים, חמימי שפתים, מתמתחים, מפהקים,
בזרועות תפוח, בשני סכר, בחלב, בחול הדקיק.

אבל מי בוכה בעולם, מה אני שומעת,
קול בכי תמרורי. גבוה מיללת כלב, מצריחת שחף,
בכי מעל לגגות בכי מתחת לכבישים.
איש כבר לא יצליח פה לישן לעולם.

ברחוב שרה מקהלה:
תינוקות בואו לסעדה המגדילה.
ויוצאים התינוקות מן המגרה

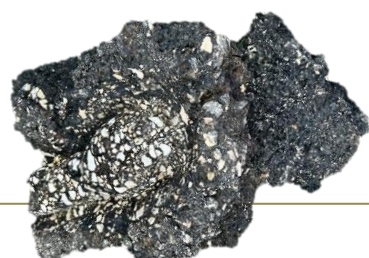
על עגור, על תבה בנהר, רוכבים על צואר פרה,
אבל הבכי ממשיך וחודר:
זה התינוק, איפה הוא קבור, איפה הנחת,
איפה שכחתי את התינוק בלי מים או אור?

בואו לשלחן. האכל מתקרר.
אבל איך לבלע והקול בגרון. פתחו, פתחו קפסאות חלודות.
הקשיבו: איפה הוא קבור, איפה הנחתי, איפה שכחתי
את התינוק בלי מים או אור?

שקט בעולם, אין כבר לדעת על מה, על מי
עלי עלי, נשמע הקול מן האבן.
זה התינוק, כמו שדרת עלה שקוף. תתכופפו להביט,
תנו לו לשותות, תנו לו לאכל, אם נשאר –

נעה רז מלמד, פרות רזות, 2023,
זפת על נייר, 50X70 ס"מ + אלמנט פיסול באספלט

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

יעל גלברמן

שורדים

מה קורה לנצולים, אחרי שהנורא
נפסק, כמו סערה?
מה קורה להם אחרי שהדבר שהם שרדו
שקע, והם שבים ומגיחים החוצה ולמעלה
כמו קרשים מאניה טרופה,
חותרים בכל כחם מן העבר
לכל העברים?

הכל צף בעולמם הצף.
אין שותלים את זה עכשו,
אין מצמיחים את רצפת העץ של חדר הילדים,
אין מגדלים תקרה?

אין הם מצליחים לפתח כל בקר דלת,
מזרימים מים בבד
ותמונות של שמש וירח בחלון,
ומחיקה מן הרדיו,
ואהבה מידיים שחמות מאהבה

כשהסדק בגזע העץ שבחצר
קשור לקרע בחבל הנדנדה?

עידית לבבי גבאי, אם וילד, 2023
שמן על בד, קוטר 40 ס"מ

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

רחל נמש, בת ואם, 2023,
שמן על בד, 34X28 ס"מ

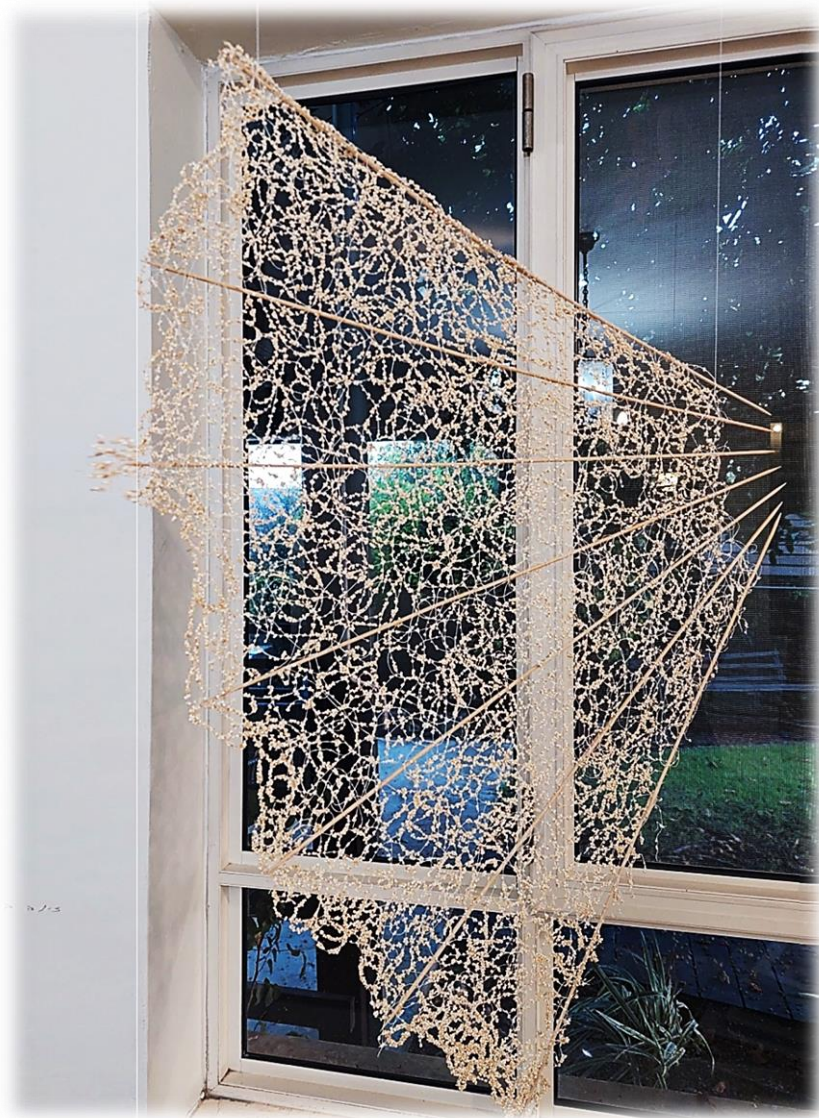
ענת שרון בלייס

כמעט חושך. כמעט אור.

היא בת שמונים אני בת חמשים. היו שתי הפלות. אותי החליטה להשאיר. אני נרדמת על הספה והיא מכסה אותי בשמיכה, שלא אתקורר. בבקר היא תרמה את השעון המעורר, תתן לי עוד כמה דקות של עינים עצומות. אני הילדה שלא, והיא למדה אותי שלא לאחר. בין חמלה להסתרה, אני קמה שוטפת פנים, רואה במראה כמה שאני דומה לה, כמה שרעל האהבה מפעפע. את היית הבראשית שלי, משהו תמיד יחמק ממך, חייב לחמק: כמעט חושך. כמעט אור.

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

זיוה בן ערב, כנף, 2023,
טכניקה מעורבת 50X40 ס"מ

צפנת בן דוד

במעבה הסבך

קרבה אל רחשי המים
נענועי קנים
ושפירית כחלה.
מניחה את מבטי כמשי דק
לבלי ירעד
לבלי יפוג הקסם.
צפורי הסבך מקננות
בתוף גרוני.

מתוך: " לגבעות פני אם", הוצאת חוט הכסף,
משיב הרוח, 2020

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

שלומי ללוש, מתוך סדרת בעלת האוב, 2022
שמן על בד 80X60 ס"מ

משה ב. יצחקי

אני חושב שקוראים לך לילה

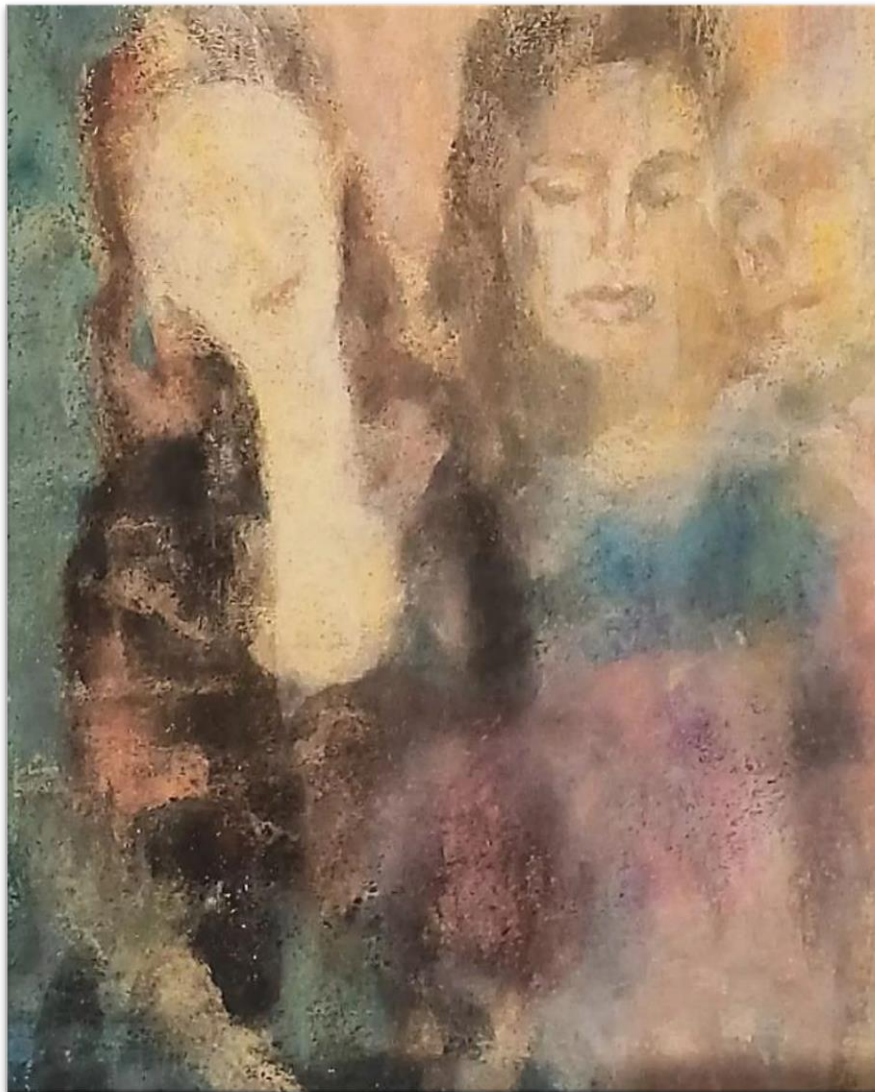
"... ויתחפש שאול, וילבש בגדים אחרים, וילך הוא
ושני אנשים עמו, ויבאו אל-האשה לילה..."

(שמואל א' כ"ח)

דמו בעיניכם את שאול עולה כאן
שקט ונסתר, מחפש כאז בבגדים אחרונים,
בדידותו חצויה וקשה כטרשי הגבעה הזו
לבו פגום בגוף פגום עזוב, סעור ומקלל,
מבקש לראות, אולי יוכל עוד לאחות
כנף מעילו עם לילה, בכשלונו, בבעותיו:
יונתן ויערת הדבש ונגינת דוד וגם
אהבתם וגם קנאתם וחניתו ריקה
מוטלת לרגליו. דמו אותם בנפשכם,
במראות לילה ואלהים באוב. היא
יודעת אסונו מציעה לו מטתה
חסד הבשר האחרון בין צל לצל
פטמת תבור וערות מרגלותיה
בשפולי הר המורה ועמק כסולות
שטוף האור יאפיל במראותיך לילה.
ואפשר לראות בעץ הזה מנגד,
כמה זקף גוו הרכון לאדמה,
כמה יפה הוא משכמו ומעלה
שורף ומפסל בצלמו
בצל שיחי צבר.
דמי אותנו ברוחך לילה
כי באנו שנים אתו לראות ביפוך
לשנות ביפיו בטרם יפל
שוב

אתה ואני והרוח, גלריה אורייתא, הושעיה, 2023

שני ברוך זקס, דיוקן עצמי עם מודליאני, 2023
גירי שמן על נייר, 73 X 50 ס"מ

שרון שמע עמר

*

אֲנָשִׁים אוֹמְרִים שְׂאֵי אֶפְשֶׁר וְאֶסוּר
אֵלּוּ רַק חִלּוּמוֹת,
וּבְכָל זֹאת בֵּין הַתְּרִיסִים הַמוֹגְפִים
בְּעַפְפֵי עֵינֵי הַיְשָׁנוֹת
בְּאִים הַדְּבָרִים וּמִתְקַרְבִּים,
קְרוֹבִים לַהֲיוֹת,
הַשְּׁפָה מִתְפּוֹצְצַת מִגּוֹפָה
מְלִים חֲדָשׁוֹת נִבְרָאוֹת
כְּמוֹ גַחְלִילִית שְׁנוּחַתֶּת בְּיַרְח
אוֹ
כְּמוֹ לְאֵהָב בְּדֶרֶךְ אַחֲרֵת,
וְאֵתָה יוֹדַע שֶׁהַכּוֹכֵב הוּא אוֹר
רְסִיס שְׁנֵתַז מִחֶלּוֹם,
וְאֲנִי יוֹדַעַת שְׂכַדָּאֵי לְהַפְלִיג
בְּחֶשֶׁךְ הַרְחוֹק הַשָּׁחַר.

מתוך: 'קו נטויל' כתב עת לספרות ואמנות של מכללת אורנים,
גליון 19, עמ' 115

'אורייתא' – גלריה לאמנות ישראלית עכשווית, היא חלל תצוגה יחודי במרחב ביתי בישוב הושעיה שבגליל. בגלריה מוצגות תערוכות מתחלפות אחת לחודשיים, מתקיימים בה ערבי תרבות ושיחי גלריה.

תחומי הדעת של אמנות ויהדות והחיבורים ביניהם, הם שמובילים את ליאורה לוי האוצרת ובעלת הגלריה לעשייה אמנותית-תרבותית מאתגרת במטרה להוביל לשינוי חברתי שיהווה פריצת דרך בשיח החברתי והאמוני הנדרש כיום .

ליאורה לוי 052-2618070 , רח' גני טל 16 , הושעיה

<https://orryta.co.il/>